

Galeria Estrany-de la Mota

<http://www.estranydelamota.com/>

Passatge Mercader 18
08008 Barcelona, Espanya
T +34 93 215 70 51

Textura, trama, abstracció

Inauguració: Dissabte, 15 de març de 2014, 12.00 h.

Exposició: 15.03.2014 – 26.04.2014. Dimarts a divendres de 10.30 a 19.00 h i dissabtes de 10.00 a 14.30 h.

Comissari: Frederic Montornés

Artistes: José Damasceno, Gonzalo Elvira, Patricia Esquivias, José Antonio Hernández-Díez, Wilfredo Prieto, Sara Ramo i Meyer Vaisman.

La Galeria Estrany-de la Mota participa en la tercera edició de *Jugada a tres bandas* amb el projecte *Trama, textura, abstracció* comissariat per Frederic Montornés.

Jugada a tres bandas proposa a galeries d'art de Madrid i Barcelona que, durant els mesos de març i abril, trenquin amb la seva programació habitual i convidin a un comissari independent a dissenyar una exposició per als seus espais amb el propòsit d'obrir a un visitant més heterogeni les portes de les galeries d'art contemporani, enfortir el treball de les mateixes, fomentar el col·leccionisme i buscar una màxima qualitat en els projectes expositius unint les forces de les tres bandes participants: les galeries, els comissaris i, per descomptat, els artistes.

Sempre m'havia qüestionat la manera en que ens havien fet creure que s'havien succeït els moviments artístics a l'època de les avantguardes. Sobre la base d'una successió sense fi en la qual el moviment o estil que sorgís anul·lava la validesa del seu precedent tot esperant, com un anyell, el sacrifici per part del qui vingués després, sembla ser que la història d'aquells dies s'escriu a partir de les aportacions de figures importants la força dels quals era capaç de fulminar el que s'havia fet fins aleshores al temps que proposava el seu punt de vista com quelcom d'inqüestionable.

El temps ha demostrat, però, que en l'art no es passa d'una tecla a l'altre sense l'aportació dels matissos que, a través de les notes intermèdies, li donen musicalitat a un discurs que continua més enllà de la mort dels seus intèrprets. De manera que si d'un estil s'ha passat a l'altre gràcies, també, a l'aportació d'artistes invisibles a la història, potser som a temps de recuperar aquests petits intersticis i entendre l'evolució com quelcom de natural i no pas forçat, forçós o violent.

Així com el reconeixement en l'evolució que experimenta l'art és quelcom que passa per la recuperació o, si més no, la reconsideració d'aquells que hi han participat de manera visible o invisible, una altra manera de donar-se és a través de la comprensió dels passos que, a nivell estilístic i de discurs, s'hagin pogut donar en el trànsit d'una proposta a l'altre.

I és això el que, en un registre molt planer, sense pretensions i de manera experimental, intentarem posar de manifest en aquesta mostra consagrada als llenguatges de l'abstracció a partir de l'obra d'artistes vinculats amb Llatinoamèrica i la Galeria Estrany-de la Mota.

Per bé que l'abstracció va representar a primera vista, el trencament amb una manera de veure i interpretar la realitat a partir d'allò que es veia, no és cert que la seva aparició fos una qüestió de la nit al dia. Va ser fruit d'un procés lent i meditat. Un procés macerat al caliu dels llenguatges que optaren per fragmentar la percepció de la realitat en funció d'allò que se sentia i es pensava donant peu, d'aquesta manera, a la introducció en la pintura dels camps de color, trames, textures i combinacions de tot tipus a partir de formes geomètriques i taques que, combinades, al temps que s'allunyaven del que veien els nostres ulls ens apropaven a allò que sentíem en veure-ho.

Malgrat que les coses no són tan simples, direm que l'abstracció vindria a ser, en essència, la radiografia del pensament d'un artista a partir dels inputs que rep del context en que viu. A través d'equacions combinatòries difícils d'entendre, de camps llisos de color, de relacions entre formes impossibles i el bagatge que dur l'artista en la realització del seu treball, l'abstracció dóna peu a imaginar allò que es vulgui i alhora a cenyir-se a uns patrons molt determinats.

Si el naixement de l'abstracció a Europa va representar el tret de sortida d'una manera d'entendre l'art que, periòdicament, ens mostra exemples de la seva vitalitat, la seva introducció a Llatinoamèrica entre 1934 –amb el retorn de Joaquín Torres- García a Montevideo– i 1973 –quan Jesús Rafael Soto torna a Veneçuela per inaugurar el seu museu a Ciudad Bolívar– és quelcom de remarcable en el sentit de que sembla com si abans no hagués existit res i que, després d'aquests fets, tot s'hagi realitzat sota la influència d'aquest llenguatge. El que només és cert en part.

Per bé que una de les característiques de l'abstracció en el seu desenvolupament llatinoamericà rau, entre altres raons, en la capacitat d'integrar a la representació d'un món analític, sense emocions ni sentiments aspectes autòctons, de caire més sensible, càlid i orgànic, allò que marca el rumb de la nostra exposició són precisament alguns d'aquests exemples. És a dir, obres que tot prenent l'abstracció com a marc referencial incorporen entre les seves línies qüestions de caire més sensible, càlid i orgànic vinculat en bona mesura a la biografia de cadascun dels artistes.

Així, més que no pas la voluntat de desenvolupar un discurs feixuc al voltant de l'abstracció –potser més propi d'un altre tipus d'institució– allò que pretenem amb *Trama, textura, abstracció* no és sinó allargar-ne el seu braç fins algunes d'aquelles representacions contemporànies on sigui clar i fins i tot evident què pot haver de cadascun dels artistes amagat entre una trama, una textura o una abstracció.

– Frederic Montornés

Agraïments: Distrito 4, Madrid i NoguerasBlanchard, Barcelona–Madrid.

Amb la col·laboració de:

*Per a més informació i/o imatges contactar amb Víctor Pérez (victor@estranydelamota.com).